09/04/2024

Монашење у манастиру Папрађи

Његово Преосвештенство Епископ зворничко-тузлански г. Фотије је служио 7. априла 2024. године, на Благовести, поводом храмовне славе, свету архијерејску Литургију у манастиру Папрађи.

Преосвећеног Епископа је дочекао архимандрит Симеон (Обреновић), игуман манастира Бишње, који је саслуживао око свете трпезе заједно са игуманом Теофилом (Ђуричићем), настојатељом манастира Дуге Њиве; протојерејом-ставрофором Милошем Тришићем, архијерејским намесником тузланским; протонамесником Чедом Јокићем, парохом великобуковичким; протођаконима Немањом Спасојевићем и Лазаром Илићем.

Том приликом, владика Фотије је по чину мале схиме замонашио искушеника манастира Папраће Александра Стокића, студента Православног богословског факултета родом из Буковице Велике код Добоја, давши му име Пајсије у спомен на Светог Пајсија Светогорца. Послушника Александра постригу је привео игуман манастира, архимандрит Нектарије. Владика Фотије се игуману, новом монаху и сабраном свештенству, монаштву и верном народу обратио речима поуке:

– Часни оци, високопреподобни оче игумане, драга братијо, браћо и сестре, велики дан доживесмо данас овде у Папраћи. Многоструки празници, многострука сећања. Кад кажемо сећања, мислимо учествовања у великим празницима, Крстопоклона недеља и празник Благовести Пресветој Богородици. Имали смо данас и благословену свету тајну монашења нашег брата Александра који је сада постао монах Пајсије. Све то у једној Литургији благословеног царства Оца и Сина и Светога Духа. Заиста се осети када служимо свету Литургију да излазимо из историје и улазимо у надисторију, метаисторију, у надвечност. То је Литургија, браћо и сестре. То је предукус Царства Небеског, предукус вечног живота. Благодарим Богу што ме томе удостојио. Ја сам овде, у овај манастир, долазио као студент, када је старешина био један јеромонах и било је још неколико монахиња. Данас је то мушки манастир и ево умножава се његово братство.

Данас се, браћо и сестре, сећамо Крста Христовога, ово је Крстопоклона недеља. Оци кажу, пошто смо већ трећу недељу у посту, да смо се мало уморили и онда нам треба Крст као утеха и укрепљење. На пола поста смо да издржимо до краја и битку добијемо, да дочекамо светло Васкрсење Христово припремљени, обновљени духовно, сабрани, преображени, да дочекамо Васкрсење Христово као нови васкрсли људи. То је слика и свеопштег васкрсења и Другог доласка Христовог, то све доживљавамо у току једног Васкршњег поста. Други празник који данас празнујемо је Благовести Пресветој Богородици. Био сам у Светој Земљи и у граду Назарету. Видео сам кућу, тачније цркву где се одвио догађај кад се архангел Гаврило јавио Пресветој Богородици и благовестио јој да ће се од ње зачети Спаситељ света Господ наш Исус Христос. Та црква је управо онаква каква је била Пресвета Богородица. Одише смирењем, скромношћу, има један бунар где је Пресвета Богородица долазила воду да захвата. Она је после пребивања у храму у Јерусалиму до своје петнаесте године дошла у Назарет код свог рођака Јосифа и живела у његовој кући. Тада јој се јавио архангел Гаврило, благовесник тајни Божјих и открио јој да је Она изабрана да постане Мајка

Господа нашег Исуса Христа Спаситеља света. Чули сте овај дијалог који је данас читан у Јеванђељу. То је био дијалог љубави, то је био дијалог слободних личности. Пресвета Богородица, када је разумела да је њу изабрао да се од Духа Светога и од ње оваплоти Спаситељ, рекла је: Ево слушкиње Господње, нека ми буде по речи Твојој. То је спасење, браћо и сестре, као плод слободе. Спасење је плод сарадње Бога и човека. Пресвета Богородица је прихватила то своје избрање да буде Мајка Спаситеља света и зато је она за нас веома значајна у икономији спасења. После Господа се увек молимо Пресветој Богородици, за наше добро и за муке и невоље, да наша вера напредује и за сваки други духовни проблем.

Данас празнују и наши оци у манастиру Ћелије код Ваљева, тамо је наш Патријарх данас, много архијереја и гостију, много свештенства и монаштва. Тамо је наш духовни центар, код аве Јустина Ћелијског и код Светог владике Николаја у манастиру Лелићу. На Светој Гори, колико знам, празнује манастир Ватопед који има сто дваедест монаха. Диван манастир. Игуману Јосифу Ватопедском се сам Господ Исус Христос јавио и дао му кључеве манастира да оснује братство и да почне да васпоставља општежиће. Тада је било седам-осам монаха, а када се старац Јосиф повукао у пустињу оставио је у манастиру сто двадесет монаха. То је најбројнији манастир на Светој Гори. Дај Боже и наш манастир Папрађа да се умножи. Ево, наш отац Пајсије чак личи на старца Пајсија из млађих дана, верујте. Имао сам прилику да видим старца Пајсија на Светој Гори, великог духовника, великог светитеља. Када сам пришао да узмем благослов, тада као студент теологије, он ме потапшао по рамену десном јер је он био обичан монах, није давао благослов како свештеници дају, али је благословио нас студенте и интересовао се како је у Србији и у Српској Цркви. Његове молитве нас прате и дан данас. Ја не могу тај сусрет заборавити, никад о њему сам писао, говорио, јер ја сам у том сусрету доживио да сам видео живога Христа, сад то не могу ни да објасним. У сваком случају ми смо данас добили нашег оца Пајсија, који је добио велико светогорско име по старцу Пајсију, само његово житије да проучава. Значи да ће старац Пајсије са нама бити у овој светој обитељи а ми да му се молимо. Његов је гроб у манастиру Сорути изван Свете Горе, а близу града Солуна. Свако може да му оде. Желим нашем новом монаху, оцу Пајсију, да се угледа на свога светитеља кога празнује. Оцу игуману Нектарију желим сваки благослов, велики је труд је до сада показао око обнове светиње, око археолошких радова који се овде воде, пуно смирења, али Бог даде да се и братство умножава и ако Бог да биће и боље.

Хвала свима вама који долазите овој светињи, помажете, обнављате, живите

животом ове светиње, то је благослов за све нас и за све људе који долазе овде, али и за све наше православне Србе. То слободно могу рећи, јер је Папраћа древна светиња из XIV века, из периода краља Драгутина. То су четири стуба из тог периода – манастири Ловница, Папраћа, Тавна и Озрен. Све Немањићке светиње. Толико су наши корени дубоки овде светосавски, православни и немањићки. Дај Боже да идемо напред, да се наша Република Српска очува, а очуваће се ако буде на темељима Православља и Светосавља. То су темељи Божји и темељи Цркве. Тим путем ако будемо ишли онда ће бити добро и благословено. Бог вас благословио. Још једном честитам оцу игуману, новом брату и свима вама који сте са љубављу дошли овој светињи да се Богу и Пресветој Богородици молимо да нас штите и воде путем спасења и путем који нас води у живот вечни.

spc.rs